

Arrest

nr. 296 204 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2023 wordt verzoeker op heterdaad betrapt bij inbreuken op de drugwetgeving. Op 16 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Op 17 maart 2023 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld wegens de inbreuken op de drugwetgeving. Op 15 mei 2023 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam L. (...)

Voornaam N. (...)

Geboortedatum (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit (...)

alias D. (...), R. (...), geboren op (...), onderdaan van Marokko; L. (...) N. (...), geboren op (...), van onbepaalde nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten

Artikel 7. alinea 1, van de wet

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

Op 17.03 2023 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15 01 2023 op heterdaad betrapt werd bij het verhandelen van heroïne. Bij fouille bleek hij in het bezit te zijn van 3,51 gram cocaïne, 5,49 gram heroïne, 260 euro en een gsm-toestel. Feiten van handel in verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18 01 2023.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij sinds augustus 2018 in België verblijft. Hij had een verblijfsdocument voor 3 maanden. Hij lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land. Hij heeft geen relatie of kinderen in België, zijn vader, zijn moeder, zijn broers en zussen wonen allemaal in Antwerpen. Hij wil niet terugkeren naar zijn land omdat hij er niemand heeft. Zijn ouders wonen in België, hij kan niet in zijn land verblijven omdat hij psychiatrische paranoïde/schizofrenie heeft. Hij mag niet alleen blijven. Betrokkene verklaarde dat zijn vader, zijn moeder, zijn broers en zussen in België wonen. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië, Mole N, Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 02.11 2007 en verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 18 04 2008 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 03.09 2018 heeft hij verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 12 03 2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). op 24 04 2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 22.10.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 28.11 2019 heeft hij een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 11 05 2020 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) Op 12 02 2021 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 16 08 2021 kreeg hij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) Het beroep tot nietigverklaring dat hij tegen deze beslissing heeft ingediend, werd bij arrest van 15 12 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene werd ondanks meerdere pogingen, nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omwille van psychiatrische problemen. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en heeft nagelaten om aan te tonen dat de nodige medische zorg niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM. Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011 § 99, punt b, en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754) Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons /Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111. en RvV 21 September 2017. nr 192 378) Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

□ Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18 01 2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 02 11 2007 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 18.04.2008 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). op 03.09.2018 heeft hij verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 12.03.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). op 24 04 2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 22 10 2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). op 28.11.2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 11.05.2020 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Op 12.02 2021 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 16.08 2021 kreeg hij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) Het beroep tot nietigverklaring dat hij tegen deze beslissing heeft ingediend, werd bij arrest van 15.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

-Op 17 03.2023 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.01 2023 op heterdaad betrappt werd bij het verhandelen van heroïne. Bij fouille bleek hij in het bezit te zijn van 3,51 gram cocaïne, 5,49 gram heroïne, 260 euro en een gsm-toestel. Feiten van handel in verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijk overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het

adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Ook op 15 mei 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen deze beslissing heeft verzoeker eveneens een beroep ingesteld, gekend onder rolnummer 295 186.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° en artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel "*audi alteram partem*". Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° en artikel 74/14 §3, 1° en 3° Verblijfswet.

Volgens artikel 74/14 §3 Verblijfswet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat of er een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat.

Immers, verzoeker zou geen gevolg gegeven hebben aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd d.d. 18.01.23, en meerdere verblijfsaanvragen zouden aanleiding gegeven hebben tot een negatieve beslissing.

Verzoeker meent dat, behoudens zijn vergissing, er hem geen inreisverbod betekend werd d.d. 18.01.23. Deze opgestelde beslissing is terug te vinden in het administratief dossier, maar een eventuele betekening niet (stuk 3).

Hoe dan ook werd dit inreisverbod door verwerende partij vervangen door een nieuw inreisverbod, hetwelk betekend werd d.d. 15.05.23, maar waartegen een beroep hangende is. Er is momenteel derhalve geen definitief inreisverbod.

Verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde, gelet op zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C- 249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is onvoldoende om te spreken van reële actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

Immers, de strafrechtelijke antecedenten worden niet betwist, doch het is allerm minst duidelijk waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, en er derhalve een actueel gevaar zou zijn.

Tweede onderdeel,

Er is ook een schending van het hoorrecht.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 Verblijfswet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt, daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn familieleden.

Indien verwerende partij de verklaringen van verzoeker zorgvuldig had bekeken en in alle redelijkheid in overweging had genomen, had men een andere beslissing moeten nemen.

Er wordt door verwerende partij gesteld dat "hij lijdt die aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land". Verder wordt vermeld dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren omdat hij psychiatrische paranoïde/schizofrenie heeft, maar dat hij heeft nagelaten aan te tonen dat de nodige medische zorg niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaarde dit inderdaad d.d. 19.01.23 bij het invullen van zijn vragenlijst (stuk 4).

Hij vermeldde dit reeds eerder tijdens zijn eerste politieverhoor d.d. 15.01.23 (stuk 5):

"Ik ben ziek en neem medicatie (...) De medicatie betreffen Diazepam en druppels. Dit is voor een zenuwaandoening. (...) Ik ben ziek en heb psychiatrische problemen. Ik ben eenzaam."

Ondanks deze opmerkingen werd in het administratief rapport het volgende gesteld (stuk 6):

"Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand? Geen Problemen."

Ondanks de uitdrukkelijke vermelding wordt dit medisch element straal genegeerd.

Nadien liet verzoeker tevens bij zijn verhoor bij de Onderzoeksrechter opmerken dat hij "medische problemen heeft, en meer thuis is dan buiten" (stuk 8).

Ook in het schrijven van verwerende partij aan het Marokkaans Consulaat worden deze medische elementen niet aangehaald (stuk 7).

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat zijn medische problemen niet ernstig genomen worden, en meent dan ook dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van zijn dossier.

Te meer daar duidelijk aangetoond is dat al zijn zussen, broer en ouders in ons land wonen en de Belgische nationaliteit hebben (behalve de vader dewelke de Spaanse nationaliteit bezit).

Er wordt enorm slordig en onzorgvuldig omgegaan met de objectieve feiten.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit was van geldige verblijfstitel. Dit is evenmin correct. Verzoeker diende immers reeds d.d. 30.10.22 een aanvraag gezinshereniging in, maar omwille van omstandigheden buiten zijn wil om, met name de oneindig lange wachttijden te Deurne, beschikte hij nog niet over een bijlage 19ter.

Een schending van artikel 7 alinea 1 1° Verblijfswet in combinatie met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht is aldus aangetoond.

Het is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dat al deze gekende feiten niet of onjuist in overweging worden genomen.

Er wordt niet juist gemotiveerd over artikel 8 EVRM in het kader van het gezinsleven met zijn ouders en broer en zussen. Immers, de medische, financiële en affectieve afhankelijkheid van zijn naaste familieleden blijkt wel degelijk, maar wordt niet in overweging genomen.

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balans zou gemaakt kunnen zijn.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord (op correcte wijze, minstens onvoldoende rekening te hebben gehouden met deze elementen) voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst en vernietigd te worden."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert in de eerste plaats, met verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat: 1) hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum; 2) hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden; en 3) hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 18 januari 2023.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan overeenkomstig artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken bestaat. Enerzijds maakt verzoeker het voorwerp uit van een inreisverbod dat niet opgeheven, noch opgeschort is en anderzijds heeft verzoeker meerdere verblijfsaanvragen ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Verder beslist verweerder ook geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omdat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verzoeker betwist dat er een risico op onderduiken bestaat. Hij betoogt dat het inreisverbod van 16 januari 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, nooit aan hem betekend werd. Verder stelt verzoeker dat het inreisverbod van 16 januari 2023 inmiddels is vervangen door een nieuw inreisverbod, waartegen hij een beroep heeft ingesteld. Volgens verzoeker bestaat er daarom momenteel geen definitief inreisverbod.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier inderdaad geen kennisgeving van het inreisverbod van 16 januari 2023 bevat. Verzoeker kan aldus worden gevolgd in zoverre hij betoogt dat hij het inreisverbod

van 16 januari 2023 nooit heeft ontvangen, waardoor het hem in het kader van de huidige bestreden beslissing dan ook niet kan worden verweten hier geen gevolg aan te hebben gegeven.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat dit niet het enige determinerende motief van de bestreden beslissing is. Verweerder motiveert eveneens dat verzoeker meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend die aanleiding hebben gegeven tot negatieve beslissingen, alsook dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt. Het loutere gegeven dat het inreisverbod van 16 januari 2023 niet rechtmatig kan worden ingeroepen om het risico op onderduiken te staven, heeft daarom niet automatisch tot gevolg dat de bestreden beslissing onwettig is. Immers blijven de andere motieven daardoor onaangetast.

Verzoeker betwist echter ook dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat het plegen van strafrechtelijke feiten op zich onvoldoende is om te kunnen spreken van een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde. Hij meent dat er een recidivegevaar moet zijn vooraleer men een gevaar voor de openbare orde kan zijn. Verzoeker besluit dat niet is aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar vormt voor de openbare orde.

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name arrest nr. C-554/13 van 11 juni 2015, met betrekking tot het begrip “openbare orde” relevant. Daarin voorziet het Hof een nadere interpretatie van het bedoelde gevaar voor de openbare orde. Uit dit arrest volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten spelen hierbij een rol. Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde. Hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (cf. HvJ 8 april 1976, C-48/75, Royer, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling in principe is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, Bouchereau, pt. 35).

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet kan worden ingeroepen om te stellen dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Dat is *in casu* echter niet het geval. Verweerder verwijst inderdaad naar de veroordeling van 17 maart 2023 maar maakt daarnaast ook een beoordeling van verzoekers persoonlijk gedrag. Hij motiveert dat “*Feiten van handel in verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijk overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”. Verweerder motiveert duidelijk waarom verzoeker omwille van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het feit dat verzoeker zich nog niet schuldig heeft gemaakt aan recidive, doet hier geen afbreuk aan. Met zijn betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vervolgens stelt verzoeker dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde

een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij, onder meer, niet in het bezit was van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker betwist dat hij niet in het bezit was van een geldige verblijfstitel. Hij betoogt dat hij op 30 oktober 2022 een verblijfsaanvraag heeft ingediend, doch dat hij omwille van omstandigheden buiten zijn wil om niet over een bijlage 19ter beschikte.

De Raad bemerkt dat verzoeker hiermee nog niet aantoonde over een definitieve verblijfstitel te beschikken. Een bijlage 19ter dekt het verblijf van verzoeker slechts voor zolang het onderzoek van zijn verblijfsaanvraag loopt. In ieder geval blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker dit heeft gemeld op het moment van zijn arrestatie of dit op enige andere wijze kenbaar heeft gemaakt aan verweerder. In de vragenlijst hoorplicht van 19 januari 2023 verklaart verzoeker dat hij 'een document voor drie maanden' bezit. Uit niets blijkt dat hij verweerder op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij in oktober 2022 een verblijfsaanvraag heeft ingediend bij de gemeente en als gevolg daarvan in het bezit zou moeten zijn van een bijlage 19ter. Het kan verweerder in dergelijk geval niet worden verweten vast te stellen dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, noch van een geldige verblijfstitel. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat het niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of een geldig visum niet het enige determinerende motief is om de bestreden beslissing te nemen. Zelfs wanneer dit element niet meer zou kunnen worden gehanteerd, blijft overeind dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden in de zin van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De kritiek van verzoeker heeft aldus niet tot gevolg dat de bestreden beslissing daarom moet worden vernietigd.

Verder betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn medische problematiek. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omwille van psychiatrische problemen. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en heeft nagelaten om aan te tonen dat de nodige medische zorg niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen."

Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. In het administratief dossier bevinden zich inderdaad geen medische attesten die de beweerde medische problematiek kunnen staven. Ook in het kader van de huidige procedure verwijst verzoeker slechts naar eerdere verklaringen zonder een bewijs van zijn medische problematiek voor te leggen. Hij kan niet redelijkerwijs van verweerder verwachten rekening te houden met een medische problematiek waarvan geen medische attesten voorliggen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad het volgende op. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven van verzoeker het volgende gemotiveerd:

“Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië, Mole N, Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 02.11 2007 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 18 04 2008 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 03.09 2018 heeft hij verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 12 03 2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). op 24 04 2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 22.10.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 28.11 2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 11 05 2020 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) Op 12 02 2021 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter) Op 16 08 2021 kreeg hij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) Het beroep tot nietigverklaring dat hij tegen deze beslissing heeft ingediend, werd bij arrest van 15 12 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene werd ondanks meerdere pogingen, nooit gemachtigd tot een verblijf in België.”

Verweerder motiveert dat niet is aangetoond dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Met het enkele betoog dat al zijn zussen, broers en ouders in België wonen en dat hij op medische, financiële en affectieve wijze van hen afhankelijk is, slaagt verzoeker er echter niet in aan te tonen dat er sprake is van een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. De Raad acht het redelijk te stellen dat uit de verschillende beslissingen tot weigering van verblijf weldegelijk kan worden afgeleid dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband is aangetoond. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Tenslotte voert hij nog de schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een vragenlijst hoorplicht van 19 januari 2023 bevindt. Verzoeker werd dus weldegelijk gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verder brengt hij geen elementen bij die hij nog had willen aanvoeren maar waartoe hij niet de kans zou hebben gekregen. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN